

חיות שמילאו את הלילה ההוא*

*

ראשית אילן, ואז קורה מעץ כמו אגרוף שמתמתח,
ובתוכו, חשוף, מחניק ואין בוכה, רק מי צונח?
אלם העץ, אילן צומח.

ציד דולק אחר איל, ציד יורה, נחבל, וכל מה שנרתע נותר גם מתנשף
בחרש שמתפיח אילנות כמו מגלה, בלילה שפלוש העלוקות,
ורעבות התגודדו מול נמלים אשר אבדו במחלות.
והנחלים גם הם מלאו בועות, –
אך זה מחריש.

אך בהפכו ליער זה הרעיש.
ואלפי הפרחים השחרים המהמו חלושות:
הצליל פוצה, הצליל שלא נחסם אבל נכלא, גבישי; נגון מהמרום, נגון דבשי, זוקר,
מרעיד. נגון שבתוף צוף שוכן, וכמו עשן מרחיק דבורים.
אבל פרחים – גם הם עבדו (כמו הלילה). שליט דרש, צוה: שכפול, העתקים; ולכלם
עשה תאום מפלסטיק.

ואז התיר את האסור והנתינים רבו ביער, וכל אחד קטף שלושה, אם לא יותר.
וכל מי שיזמה בו גם רדה מהם רבה, והרבון, תתרון – מקיף בנילון גן,
מציב פסלים שיתכסו בפיה.

והוא גוע, עריץ, אך בשיבה טובה,
גוע, והתנועה אותה תנועה עצמה, אותה המהירות המתפלה, המתמידה ביער:
ציד ארץ שער חורט בגזע-עץ, משביע עץ: "אילן";
וחיות, חיות שמלאו את הלילה ההוא,
לא מעץ. חיות שנקבו, שקבעו –
התקבעו בעצים הסמוכים.

והלילה צמח, העפיל
וגבה.

* מתוך הפואמה 'התפראות'.